

eZine

of Modern Texts in Translation

Nr 205

7 iunie 2020

Bloodaxe Poet

Moniza Alvi

Poeme traduse în limba română de
absolventa MTTL

Anda Roberta Anton

Translation Café

eZine of
Modern Texts
in Translation

Director
Lidia Vianu

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** <http://revista.mttlc.ro/>

Director: **Lidia Vianu**

Redactor: **Silvia Petrescu**

Corectură: **Silvia Petrescu**

Postare și publicitate: **Cristian Vîjea**

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poeme de
și interviu cu

Moniza Alvi

traduse în limba română de
absolventa MTTL

**Anda Roberta
Anton**

Cuprins

Posttraumatic	p. 4
Simptomele ei	p. 6
Cuvinte-cheie	p. 7
Drept răspuns	p. 8
Lumânare	p. 9
Rana adormită	p. 10
Mult mai mult	p. 11
Interior, Degas	p. 12
Frumoasa scuză	p. 13
Sirenă	p. 14
<i>(după Tibetha Ververs)</i>	
Plimbarea	p. 16
Noapte	p. 18
<i>(după Jules Supervielle)</i>	
Copacii de la fereastră	p. 19
<i>(după Jules Supervielle)</i>	
Război și pace pe Pământ	p. 20
<i>(după Jules Supervielle)</i>	
Îmi țin respirația în țara asta cu trecutul ei deprimant	p. 23
Trecerea	p. 24
Atârând	p. 25
Duminică	p. 26
Onoare	p. 27
Vălul	p. 29
Mie, post-mortem	p. 30
<i>(după Jules Supervielle)</i>	
Pești înotând	p. 31
<i>(după Jules Supervielle)</i>	
În pădure	p. 32
<i>(după Jules Supervielle)</i>	
Mere roșii	p. 33
Visul Europei	p. 34

Insulă	p. 35
Artă pentru intruși	p. 36
Un dar	p. 37
Intimitate	p. 38
Fericire	p. 39
Nu chiar	p. 40
Regele Agenor	p. 41
Un portret al lumii	p. 43
Creând păsările	p. 44
Alegoria iernii	p. 45
Cuibul gol	p. 47
O pană albă și delicată zăcând în iarbă	p. 49
Copaci de noiembrie	p. 50
Punctul de dispariție	p. 51
Să fii în viață	p. 52
<i>(după Jules Supervielle)</i>	
Pentru păsări	p. 53
<i>(după Jules Supervielle)</i>	
Păsări și naturaliști	p. 54
<i>(după Saint-John Perse)</i>	
La frontieră	p. 55
<i>(după Saint-John Perse)</i>	
Pasărea și artistul	p. 56
<i>(după Saint-John Perse)</i>	
O domnie îndelungată	p. 57
Pene de sânge	p. 58
Pasăre neagră	p. 60
Copacul	p. 61
Oglinda	p. 62
<i>(după Jules Supervielle)</i>	
Mai puțin, mult mai puțin	p. 63

4

Posttraumatic

Nu acum îi spuse mintea creierului
Nu încă

Și se înfășură în amnezie
Iar timpul se ghemui ca un șarpe –
Mozaicurile sale prăfuite
clădite-mpreună

Timpul – cobra
așteptând să-și împoaște
veninul

Nu încă, nu încă

Dar sub presiune, mintea
începu să picure
stropi purpurii

Femeia aceea care te-nghiontește în mulțime –
ai putea să-i tragi un pumn care să treacă
ca un autobuz

fix prin ea

Vorbește cu tine însuși
Vorbește cu tine însuși

Nu trebuie să faci nimic

Sunt de așteptat
drăciile pe care le scoți pe gură
avalanșa
de cuvinte

Până când, în sfârșit te-ai liniștit
aranjezi casa, parcela de pământ
le pui într-un fel de ordine, încetul
cu încetul

O floare plantată
mai înflorită

pe care acum o numești
provizoriu –
calmul din timpul furtunii

dragostea de viață

Simptomele ei

Cât de ușor s-a desfăcut nodul
când a venit vremea,
cordonul de aur desprinzându-se
de cufărul de lemn.

Și toți au trebuit să se dezlănțuie,
toți cei veninoși.

Pe rând

s-au înghiontit cu avânt -

cu aripi de piele, chicotind și sâsâind
îndrăgind-o drăcește.

Au ieșit afară.

Afară, afară.

Năpustindu-se,

înfigându-și ghearele
în carnea ei de om.

Până când

a părut că nu mai rămăsese nimic înăuntru
în afară de căptușeala grosolană, întăritura din pânză
care nu fusese acolo. Capacul nu se mai potrivea.
Cutia ei de bijuterii, nu era pentru bijuterii.

Putea, aproape cu calm, să o țină în ambele palme.

Cuvinte-cheie

devenite prea apăsătoare
 au coborât
de pe tronurile de carton
 și-au dat jos coroanele de hârtie
 și și-au luat tălpășița

Cuvinte, cuvintele înspăimântătoare
 au abdicat
lăsându-te în compania
 „chestiei înseși”

Deci rostește cuvintele
 și vei coborî și tu
 vei coborî chiar prin
 pădure

prin trapă

Drept răspuns

Vindecătorul, asemenea împlânzitorului de lei,
curățând rana
să se-nalțe și să joace,
să se-așeze și să moară.

Rana răspunde,
sărind spre centrul scenei
să danseze ne-ncetat
pe pielea subțire a minții.

Lumânare

Rana proaspătă-i o lumânare
luminând calea spre inima peșterii.

Printre stalagmite și stalactite
rana cea veche se ferește.

Rana adormită

Șșș! Nu trezi
rana adormită.

Zace pe perna ei sângerie,
roșu pe roșu.

Rană lungă după-amiaza.
Rană lungă seara.

Secole mai târziu,
nemaifiind roșiatică,

își deschide ochii
la cel mai șovăitor sărut.

11

Mult mai mult

Pune-l deoparte, adu-l la suprafață
oriunde o fi - adevărul
cu cele două fețe ale lui,
și cu mult mai multe ascunse-n mână.

Căutându-și propriul nivel
indiferent de vasul în care e turnat.

12

Interior, Degas

Trebuie să salvăm camera asta de ea însăși,
de cușca din tapet

în dungi gri-verzui,
de vuietul liniștii ei,

de ușa care-i preia greutatea
când blochează gaura cheii,

de podeaua care o preia pe a ei,
cu spatele pe jumătate gol întors către el.

Camera asta, închisă ca un trup,
fără nicio fereastră.

Covorul știe mai multe despre asta
decât noi.

Tabloul oval a văzut o parte din ea
cu ochiul său neînsuflețit.

Hainele, aruncate pe pat
o poartă ca pe fum.

Oglinda nu poate salva camera,
nu o poate absorbi în întregime:

femeia care nu putea să stea pe picioare
chiar dac-ar fi vrut,

barbatul cu privirea dură de cealaltă parte a camerei,
la mile depărtare de ea, în pantaloni.

Frumoasa scuză

Lumina, pusă-n balanță cu greutatea
actului,
mult mai ușoară decât coapsele sau organele genitale,
mai ușoară decât buzele.

Frumoasa scuză

Captivă

în plicul rafinat,
fremătând ca aripile strânse
ale unui fluture.

14

Sirenă

(după *Tabitha Ververs*)

Despre dragostea oamenilor,
nu știa nimic.

*O să te-nvăț eu i-a promis.
Dar mai întâi îți trebuie picioare.*

Și și-a dus
pumnalul

cu cel mai ascuțit dintre tăișuri
la coada ei desăvârșită de culoarea smaraldului.

A dansat un dans involuntar
captive
zvâcnind de frică.

Degrabă,
i-a brăzdat

mușchii alungiți
dezvelind osul din carnea ei roșiatică.

Zăcea ca moartă pe stâncă
moartă în laguna albastră
moartă până la capătul cozii bifurcate.

S-a aruncat pe ea, afundându-se adânc
în apex.

Apoi s-a îndepărtat
pe picioarele lui de om.

Translation
Café

Nr 205

Poeme de **Moniza Alvi**
Traduse în limba română de
Anda Roberta Anton,
absolventă MTTL

15

*Dragostea oamenilor a plâns marea,
marea din mintea ei.*

Plimbarea

Dă-mi voie să te duc eu cu mașina,
a zis.

Și-a tot insistat.
Soarele-a urcat și-a coborât.

Dealurile au devenit din verzi
mov, apoi albastre.

Gladiolele-au zâmbit.
N-ar fi acceptat

să fie refuzat.
Înțelege, am stăruit.

O luăm pe șoseaua de centură,
a spus. Dă-mi geanta.

Așa că am deschis carapacea metalică
a Volkswagenului Golf.

Și el plecase.

Înăuntru era vărgat cu roșu,
neaerisit și gol.

Am stat acolo cu voința mea,
voința mea șubredă.

Nimic altceva drept companie.
Doar goana-nainte –

și un nechezat

Translation
Café

Nr 205

Poeme de **Moniza Alvi**
Traduse în limba română de
Anda Roberta Anton,
absolventă MTTL

17

auzit prin apă.

Noapte

(după Jules Supervielle)

Noaptea dinafară
și noaptea dinăuntrul meu
îndrăznesc să-și amestece stelele.
Iar eu vâslesc rapid
printre aceste binecunoscute
bezne, apoi mă opresc
ca să analizez totul.
E șocant să mă văd de la distanță –
un grăunte plăpând
mișcându-se rapid,
respirând în apele adânci ale lacului.
Noaptea își trece mâinile
peste șoldurile mele.
Dar care dintre nopți este?
E o singură beznă
care se-nvârte ca un carusel
pe cer, în venele mele.
A trecut mult
de când am dispărut.
Îmi văd priveghiul
presărat cu stele.
A fost muncă grea.

Copacii de la fereastră
(după Jules Supervielle)

Le sunt recunoscătoare copacilor de la fereastra mea.
Numai ei știu ce e-n lăuntru meu.
Fără ei aș fi murit de mult –
ei mi-au făcut inima să bată, ritmul ei alert.

Printre ramurile lungi ale salciei, chiparos întunecat,
fantoma mea se ascunde, se holbează la mine,
cunoscându-mă atât de bine, compătimindu-mă.
Nu înțelege de ce rămân și tot rămân.

Război și pace pe Pământ
(după Jules Supervielle)

Dușmanul și-a apucat toate măștile și s-a deghizat
în orice a vrut.
Ziua minunată, recolta, grămada de trandafiri
au înnebunit brusc, au explodat, te-au mușcat de
moarte.
Atât de mulți dintre noi au murit încât mulțimile s-au îmbulzit sub
pământ,
nu deasupra lui.
Orașe și sate știau că vor deveni cadavre
la fel de repede cum un suflet viu devine
mort.
Bisericile, pe care mâinile dure ale secolelor
le-au mângâiat atât de des,
s-au prăbușit rapid de parcă ar fi avut o
criză de epilepsie –
ca să se ridice din nou ca praful în vânt.
Stejarii, cu impresionanta lor antichitate,
zburau prin aer ca un stol de rândunele.
Războiul a transformat bijuteriile neprețuite într-o pudră uscată
făcându-i pe toți să tușească și să scuipe sânge.
Toți cei care dețineau corpuri
le-au simțit transformându-se în ceață

Și fiecare a simțit gustul propriei cenușe în gură.
Dar într-o zi oamenii și-au șoptit unii altora
A venit pacea.
Și a sunat atât de ciudat, nu-și mai recunoșteau
propriile voci.
Apoi murmurul s-a repetat din nou și din nou,
lovind aerul cu stângăcie
asemenea fâlfâitului aripilor unor turturele.
Sub toate straturile de suferință, cuvântul „victorie”

dispăruse din limbă.
Treptat întreg pământul, de curând întors pe dos
de moarte și răniții
au început să cânte „A venit pacea” cu
voce răgușită.
Căruța și-a regăsit roțile, iar calul potcoavele
pentru galop.
Copacii și-au găsit rădăcinile îngropate adânc, și
seva,
nemaifiind înspăimântați, a început să curgă
către cele mai îndepărtate ramuri.
Biserica și-a verificat turla, chiar până-n vârf,
și fundația nu s-a mai îndoit de șansele
de supraviețuire în stâncă.
Oile de pe pajiște s-au retras în lâna lor
și în lenea lor profundă

așa cum au făcut mereu de-a lungul vremii,
Iar vacile au dat din nou lapte proaspăt ca noua
pace.
Viața sălaşluiește din nou în oameni cum stă sabia în
teacă.
Sângele nu mai caută sânge
în măruntaiele vecinului,
Fața dușmanului nu mai strălucește îndeaproape
ca un instrument de tortură
cu darul vorbirii,
Refrenul „A venit pacea” răsună în toate zările
Iar războiul sfârșit, așa încât să nu fie prea târziu pentru
umila sărbătoare publică
Coboară în grabă scara infinită
Grăbindu-se, alunecând, căzând
Într-un tumult măreț și silențios.
Toți aceia înșelați de viețile lor
gesticulând și bombănind,

poruncind să primească un loc printre noi
cât mai repede cu putință
Ca să vadă, cu ochii cu care încă mai pot,
Chipurile celor vii când, în sfârșit, pacea revine pe
pământ.

Îmi țin respirația în țara asta cu trecutul ei deprimant

Îmi țin respirația de teamă să nu spun ceva greșit.

Îmi țin respirația din admirație.

Fiindcă totul indică hinterlandul ăsta –
generozitatea oamenilor
cruzimea frigului
camerele prea încălzite
pâinea de casă scobită și umplută cu supă.

Iar uneori toate discuțiile par a se configura
delicat în jurul tăcerii.

Nu mi-e cu puțință să-nțeleg cum un întreg popor
ar fi putut fi pedepsit cu atâta cruzime.

Încetul cu încetul prezentul
se scurge printre degetele trecutului.
Cu o șfichiuitură

nu mai văd gri, ci roșu
dedesubtul stratului subțire de zăpadă.

Pe strada principală, sub luminile de Crăciun
stau la pândă lupii, lincșii și urșii bruni
ai pădurii, și chiar și ei
au gânduri, suferințe și mândrie.

Trecerea

Dumnezeu, sau altcineva, a despărțit marea, și cine eram noi să spunem că n-o să o luăm pe acolo?

Coridorul cu pereții lucioși, ca de stâncă. N-am îndrăznit să vorbim de teamă ca nu cumva ușile pământului să se închidă

și să ne înece – ne temeam să atingem marginile străvezii, scoicile și plantele de mare prinse ca pe un ecran.

Peștii se holbau, mari cât casa sau mici cât unghia: cei ca pumnalul, cei negri ca doliul, cei cu coadă ca trena unei rochii.

Ne mișcam împreună, cu încredere, de parcă ne-am fi sponsorizat unii pe alții. Și aceia dintre noi care duceam un război cu noi înșine,

bucăți din noi se sudaseră împreună.

Ne îngemănaserăm cu propriile noastre chipuri ondulate.

Cine ar putea ști cum va reuși distinsa și cumplita noastră lume să se repună pe picioare?

Soarele era sub noi, iar nisipul deasupra noastră.

Amar ca ciocolata, vântul de est a bătut toată noaptea.

Atárnând

Ca un strop de ploaie suspendat de-o ramură,
sau floarea pe punctul

de a-și lua adio de la tulpina ei,
istoria de schimbă,

odată cu tiranul
și femeia care și-a ucis iubitul.

Țările aderă la glob – de-abia.

Și ziua se derulează
de-a lungul etapelor unei crize.

O zi nu e un lucru compact.
Găturile sunt îndărătnice și vulnerabile.

Bolovani și particulele de praf.
Spânzură-le.

Soarele sclipește și sclipește
cu pietriș în ochiul său.

Când eram copil, mi-am luat stiloul de pe jos
și m-am minunat

de cum cerneala de ținea strâns de vârful peniței,
un minuscul miracol.

Duminică

Tratatul de pace
se ascunde în întuneric
ca un adult
care nu vrea să fie găsit.

O astfel de înțelegere
nu aparține lumii noastre.
Câinii ar putea s-o adulmece.
E un pește înghețat pe-o farfurie.

Veștile rele ajung la tine în pas vioi.
Degradarea aduce și avantaje.
Cu o veșnicie în urmă.
O veșnicie mai târziu.

Cineva e lăsat în urmă,
sau împins înainte.
Respirația străzilor
e înabușită.

După-amiaza e cu susul în jos
reflectată în piscină.
Ne trezim noaptea
cu gândul la ce am spus.

Onoare

Frați
cu cuțite

și eșarfa mea cea mare din mătase
de pe Strada din Deal, Mica Indie.

Frați
trăgând perdelele firave.

Scaunele la locul lor obișnuit.
Decorațiunile de pe șemineu.

Dar ar fi putut fi
un luminiș în pădure,
animale zburdând de colo-colo.

Frați,
frați mai mari

repezindu-se la mine
cu pumnalul pentru cipârțit carnea de miel,

răsucindu-mi și strângându-mi
propria eșarfă de mătase,

cu firele de aur prin ea
asemenea valurilor într-o mare violet.

Mama stătea pironită ca o statuie.
Bunica, alungată.

Tată,
mamă,

frați,

Pe toți vă credeam
capabili de bunătate
în acea sufragerie întunecată.

Sunt acolo, și totuși lipsesc.
Așa cum e Dumnezeu.

Vălul

Credeam că știam cerul
întins deasupra noastră.
Dar acum și el este învăluit.

Citim ziarul prin ceață.
Trandafirul poartă un văl
care totuși nu ne ferește de spinii lui.

Ce este vălul dacă nu un fel de separator,
subțire ca mătasea,
sau întunecat ca Râul Styx?

În spatele lui ouăle se crapă
și gălbenușurile aleargă peste tot.
Tot ce-am vrut să vedem vreodată

flicăre la fereastra sa –
un bulevard, un patinoar.
Originalitate, splendoare, regret.

Vălul cu talia și șoldurile ascunse,
energiile lui, neajunsurile lui.
Încăpătorul văl învăluit.

Lumea însăși este învăluită.
Estul care se retrage,
vestul care se retrage.

Mie, post-mortem
(după Jules Supervielle)

Ai murit din dragoste pentru lume,
acea boală terminală.

Zaci aici, pe peluză,
nu o piatră funerară din marmură
ci doar iarba văratică.

Și albinele zboară pe lângă.
Se spune că totul a mers cum trebuia
că ești aici, mort...

Acei domni ciudați, groparii Umbrii
te-au condus cu mâini sigure,
cu degetele lor murdare -

și așa te-au șters
din linia aceasta nesfârșită,
omenirea.

În sfârșit te odihnești,
fără să te mai trezești,
pe orizontală, dar fără niciun orizont.

Nedorit, și nedorind pe nimeni.
Dormi neîntors. Oh, dar,
să faci o undă,
un mic cerc pe un lac.

Pești înotând

(după Jules Supervielle)

Pești înotând în golfuri cu ape adânci –
Nu am ce să fac cu amintirile voastre încete.
Sclipiri de spumă și umbră, asta e tot ce știu despre voi,
și că într-o zi, la fel ca mine, veți muri.

De ce veniți să-mi tulburați visele
de parcă aș putea să vă ajut în vreun fel?
Înotați în larg, lăsați-mă pe mine pe uscat.
Nu am fost făcuți să ne intersectăm vreodată.

În pădure

(după Jules Supervielle)

În pădurea de dincolo de timp
un copac înalt este tăiat.
O singurătate nobilă tremură
ca o rană lângă un trunchi căzut pe orizontală.

Zburați pe aici, păsări
și constuiți-vă cuiburile aici
în această amintire a măreției. Repede,
cât încă mai freamătă.

Mere roșii

După ce somnul te-a părăsit
noapte după noapte
cineva ar putea spune că arăți foarte bine.

Asta pentru că obrajii tăi lucesc
ca merele roșii

din copacul imaginar al lui Samuel Palmer.

Sunt așa bune, înșelător de bune
e păcat
că nu poți să îți atingi chipul
și să le culegi.

Ca regina din Albă-ca-Zăpada,
să le oferi zâmbind.

Visul Europei

Zăcea pe podeaua albă și netedă,
un bărbat ca un taur îngenuncheat între picioarele ei.

Desena cu minuțiozitate
tot ce vedea – fiecare detaliu roșu, delicat.

Nu se putea opri din desenat.
I-a desenat uterul ascuns, ovarele.

Nicio fată, a spus, nu merită să aibă secrete.

Creionul său făcea mișcări elaborate,
coarnele zgâriau aerul.

S-a dat în spate.

Erau zece ca el –
bărbați-tauri mătăhăloși, care desenau pe podea.

Insulă

Dac-aș putea să mă transform în ceva,
aș alege insula vastă și verde
din visul de azi-noapte, izolată,
nelocuită. Inimile pădurilor și alungirile

căzând în pajiști de culoarea smaraldului, a limetelor.
Golfuri și porturi, înălțimi năucitoare.
Și din acest punct de observație, aș visa –
cum ar fi oare să fii om.

Artă pentru intruși

O femeie legată la nas
ține o femeie cu o despicătură în loc de gură.

*

Un bărbat segmentat ca o planșă de anatomie,
un trotuar, carapacea unei țestoase.

*

Cărți nepublicare de păr, corzi, frunze,
condimentate și gătite la cuptor.

*

Un turn Eiffel din lemn masiv și unghii,
vacii cu susul în jos.

*

Chipul ei într-o direcție, ochii într-alta.
Obraji ei înclinați ca un peisaj.

*

Ușor hașurată,
o ușa simplă, două scânduri, o cheie în broască.

*

O suprafață acoperită și acoperită și acoperită,
făcută sul și măzgălită peste tot.

*

Balauri meditând în bucăți de material zdrențuit,
cu brațele vopsite deschise.

*

Sute îngenunchind fără să aibă genunchi.
Capete, doar capete. Vrăbii și avalanșe.

Un dar

Nimic alarmant sau remarcabil.
Nimic de raportat.

Aș vrea să vorbesc deschis
pentru ziua de uitat.

Fără niciun pește la suprafață.
Perfect calmă în adâncurile ei pestrițe –

cu excepția bății ceasului
și un zumzet pământesc neclar.

Trecutul umblă prin apropiere
iar viitorul o zbughește de departe.

În pachetul lui de ore dă-mi
o zi dulce, nesigură pe care s-o uit.

Intimitate

În V-ul făcut de degetele tale, iarna,
un fulg de nea își atârnă clopotul fără glas.

Fericire

La jumătatea treptelor
l-am strâns la piept.

Era de dimensiunea
unui ghemotoc de rufe,

în forma săculețului
pe care îl căra Dich Whittington

la capătul unui băț, pe umăr,
sau ca un pachetel de condimente

(din acelea lemnoase)
pe care mama le cobora

pentru o vreme
într-o oală aburindă de orez indian.

Pentru o vreme.
Era un lucru normal.

40

Nu chiar

Ai dus o viață grea?
Grea, totuși nu chiar atât de grea
încât să nu reușești să-ți apeși degetele
în ea și să îți lași amprenta.

Și e posibil să avem o viață?
Nu chiar. Nu mai mult decât
un Casanova lăudându-se
că a avut o femeie.

Regele Agenor

Europa, fiica mea multiubită,
poveștile pe care mi le-ai spus –
și cele pe care mi le-ai ascuns.

Plaja se desface ca o floare.
Minunatul tău prinț-taur
toate nuanțele de alb de pe spatulă.

Ghirlanda pe care ai țesut-o pentru el...
Apoi e liniște. Buzele ți se mișcă
dar aud valuri, sau nimic,

aerul subțiindu-se și întunecându-se.
Niciodată n-am întâlnit asemenea aer,
combustia – încântarea, spaima.

Nori prin care nici un corn de aur n-ar putea pătrunde.
Și acel mal străin, îndepărtat,
conectat cu acesta.

Și cum ai ajuns acolo.
Și cum, din depărtare, mi-ai văzut lacrimile,
marea fierbinte pe care o plângeam,

dar nu ți-a fost cu putință să vii la mine
până acum. Și îmi spui că nu ești
cum erai. Chiar deloc.

Am pregătit un bun-venit.
Am deschis ușa palatului, mi-am întins sufletul
afară, ca o frunză pe iarbă.

Ești mai lată ca înainte, fără îndoială.

Eu sunt un bătrân.

Nu mă pot da în spate suficient cât să te văd.

Un portret al lumii

Deci aceasta este lumea
cu ochii ei căprui surprinși
și umerii rotunjiți,
purpuriul și negrul
mărilor și continentelor.

Dar am înțeles privirea?
Elevii sunt isteți, micuți.
O arcadă se prelungește într-o aripă
iar cealaltă, într-o coadă de pește.

Foșnetul musculos al cozii!
Arcuirea puternică, mândră a aripii!

Fruntea lumii se adună
într-o pălărie cu vârf ascuțit
sau un munte denivelat.
Părul îi e roșu,
bărbia e apărată de o barbă firoasă.

Mă bântuie umerii lumii,
gura lui melancolică,
vulnerabilitatea aprinsă a feței sale,
care, deasupra infernului

ține înotătoare și pene
în balanță,
așa că în ciuda tuturor –
carnagiul, măcelul
secolelor –

un pește auriu-verzui înoată,
o pasăre palidă zboară.

Creând păsările

Sunt artistul bufnițelor, delimitând fiecare pană
cu ochii pe jumătate închiși, cufundați în adânciturile

feței mele ca o mască.

E greu de spus unde eul meu feminin

începe și unde se termină bufnița –
penele maro-roșcate mă acoperă aproape în întregime,

dar am mâinile și picioarele unei femei.

Ai putea spune că sunt un alchimist

deși am doar câteva aparate transfiguratoare –
munca grea se desfășoară înăuntru.

Fac ultimele retușuri unei cozi
și dintr-o dată pasărea se desprinde de hârtie

și se îndreaptă către fereastra arcuită.

Câtorva le dau firimituri, încercând să le fac să rămână.

Sunt mai încântătoare decât mine, mai complete.

Eu stau în atelierul meu cu acoperiș boltit toată noaptea.

Nu știu de unde vin.

Un fel de somn? Dar înainte de asta?

Și înainte de asta?

Alegoria iernii

Ne-ai întemnițat.

Dragi păsări,
Promit că nu veți muri.
Nu veți flămânzi.
Vă protejez
de atacul iernii.

*Nu flămânzim mereu
în lunile reci.*

Pari așa primăvărat
cu mantaua ta
din diamant transparent.
Cât de rafinate sunteți toate,
atât de luminoase și diverse,
fiecare dintre voi un artist.
Fiecare dintre voi surprinse
pe punctul de a vă lua zborul.

*Suntem izolate,
abia ne putem vedea.
Fulgii enormi
sunt albaștri de frig,
cerul e gri-sângeriu.
Copacii fără ramuri
au spirale adânci,
iar țepii ascuțiți
ai cactușilor maro imenși.
Se apleacă spre noi ca oamenii.
Eliberează-ne, te implorăm
în adevărata primăvară.*

Nu prea vă pot auzi.

*Glasurile ne sunt înăbușite
peste măsură.*

Și eu sufăr că frumusețea
trebuie să fie izolată astfel.
Țineți-vă respirația.
Iertați-mă
că v-am luat prin surprindere.
E iarnă – un timp cumplit.
Puteți îndura?

Cuibul gol

Soarele se strecoară.
Bolul este încălzit.
Nu prea poți spune că e gol
când e aer în el
și chiar mai mult aer.

Înfipt în încrengătura mărului
nu e în primejdie să cadă.
Pare atât de mic și umil,
o cameră simplă, totuși
o operă de artă –

rafinat, cu podea ca de catifea.
Vântul bate din toate părțile
și odată am auzit șuierând:
Au plecat!
Nimeni nu le-a văzut plecând

nu le-a întrebat cum vor călători
sau încotro se îndreaptă.
Bănuim că aripile lor
erau cuprinse de entuziasm.
Există oare

o nouă viață?
La urma urmei, tuturor
ne-a fost alocată una singură.
Deși uneori suntem convinși
că o altă versiune

ne-a zgâlțâit și a pus mâna pe noi.
Ce putem lăsa aici –
o fâșie de aluminiu, o bucată de scoică?

Translation
Café

Nr 205

Poeme de **Moniza Alvi**
Traduse în limba română de
Anda Roberta Anton,
absolventă MTTL

48

Invitat, neinvitat
ceva își va face loc.

O pană albă și delicată zăcând în iarbă

Ce îi spune pana ierbii?
Ei bine, absolut nimic.
Totuși, este o conversație –
de la filament la tăiș, de la tăiș la filament.
Pana dă impresia
că este completă de una singură,
că nu face parte din altceva,
și că nu e o parte funcțională a unei păsări.
Tăișurile au nevoie unele de altele,
așa cum au nevoie de pană
care să le facă mai spectaculoase.
Nimic nu este doar alb sau doar verde
sau complet singur.
E adevărat sau doar parțial adevărat?
Vecinătatea penelor
atinge vecinătatea ierbii.
Ambele așteaptă.
Iarba este mai răbdătoare.

Punctul de dispariție

*O să zburăm în paralel, a spus Moartea
și și-a atins vârful aripii de al meu.*

*Ai încredere în mine, să nu te temi de iarnă.
Face liniște acum. Tăcută ca un ou.*

*Am așteptat-o în stuf –
chiar la marginea piscinei puțin adânci.*

A dat din aripi ca marea.

*Poți cânta.
Cântă cât de tare vrei.*

*Ești obișnuită să te avânți
și să disperi, știu.*

*Suntem păsări
de-același soi, toate la fel.*

*Curând ne vom odihni.
Apoi, dacă vrei, ne putem juca –*

*piept la piept, aripă lângă aripă.
Va fi destul de plăcut.*

Să fii în viață

(după Jules Supervielle)

Totul numai pentru că am pășit
în inima nopții
m-am lăsat pradă
capcanei stelelor.

Nu știu nimic despre pacea
pe care o simte omenirea,
chiar și somnul
mi-e devorat de către cer.

Zilele-mi sunt numărate
în goliciunea lor absolută,
păsările pădurii îngheață
în aerul văratic.

Ah! Picați, picați din copaci.

Pentru păsări
(după Jules Supervielle)

Cardinalii, dumbrăvencele, cănărașii și tanagerii,
flăcări vii, păsări rupte din soare,
alungă departe departe inerția
crudă care a pus stăpânire pe sufletul meu.

Cintezele de iarnă, pițigoii, voi sunteți
cele care vor veni și vor uimi cu pene strălucitoare
moleșeala asta care s-a instalat
și care renunță la fiecare zi fără ca măcar s-o guste?

Liberă, vreau să scap de toropeala asta,
să văd cerul cuprins de bucurie sub o explozie
de rândunele, cântând despre mii de alte orizonturi,
să trăiesc în sfârșit relaxat în creierul meu molatic.

Dacă trebuie, ca să alung tristețea asta apăsătoare,
o să întâmpin, în pragul pădurilor ascunse,
un stol dezorganizat de papagali roșii și negrii
care să-mi deschidă sufletul în scânteii de lumină.

Păsări și naturaliști
(după Saint-John Perse)

Primii naturaliști, cu limbajul lor grijuliu, somptuos
ne-au examinat aripile îndeaproape (nervurile, terminațiile și textura
aripilor noastre, membrele superioare și inferioare, pinioanele late
ca de motor și toate dungile și coloritul
penajului nostru matur) și au reușit să se aventureze ei înșiși
mai aproape de corpurile noastre, le-au numit topografia noastră
de parcă am fi fost parcele mici de pământ, ne-au arătat
pentru eurile noastre dedublate, de-ale aerului și de-ale pământului,
sateliții minusculi ai planetei care se rotește.

Ne-au observat construcția ușoară,
făcută pentru decolare și pentru durata zborului,
piepturile noastre clădite asemenea unor bărci, camera puternică
a inimilor noastre, pătrunsă numai de vasul de sânge,
o colivie secretă pentru delicatețea mușchilor și ligamentelor noastre.
Ne-au admirat corpurile în formă de urnă, aripile,
subtilitatea și pasiunea lor s-au minunat de sistemele noastre,
spațiile și crăpăturile pentru oxigenarea rapidă, venele
asemenea unor crengi conectate la coloană și falange.

Cu oasele noastre goale și sacii aeriени care ne poartă
mai ușor decât paiele în splendoarea zborului desăvârșit,
am sfidat toate principiile aerodinamicii.
Elevul sau copilul prea curios, disecând
una dintre noi n-ar putea să uite că suntem navigatori,
calitatea noastră de a copia navele, cutia toracică ca o carcasă,
masă osoasă – teuga, sternul – scheletul aripilor,
omoplații – întărituri unde anvergura aripilor
se angrenează, oasele bazinului – sternul...

La frontieră

(după Saint-John Perse)

Suntem sulițe ridicate la frontiera lumii oamenilor!
Cu aripile noastre puternice și calme, cu ochii noștri limpezi
țintim înainte, bucurându-ne de libertate pe deasupra mărilor,
planând deasupra porturilor și bazarelor Levantului...
Facem pelerinaje lungi, cruciați sub aripile noastre
sub formă de cruce. Ar putea vreo binecuvântată
rută maritimă să dezvăluie o asemenea grămadă de melci?

Mergem acolo unde merg toate păsările, împreună cu
toate ființele care călătoresc pe suprafața pământului,
plutind în derivă în fluxul timpului către aceeași soartă,
marea umflătură încotro totul se îndreaptă,
corpurile și circuitele lor ca din paradis, puterea vieții
care se amestecă în străfundurile unei nopți de mai.
Zburăm mai departe decât ne-am fi imaginat
apoi dispărem, lăsând la îndemâna oamenilor
oceanul celor liberi – și totodată departe de-a fi liberi.

Neglijându-ne propriile umbre, ceea ce știm
despre moarte este numai veșnica
veste din involburarea valurilor îndepărtate.
Întinderea pe care o traversăm este un singur gând omenesc.
Oameni! Îi părăsim, schimbându-i pentru totdeauna.

Suntem de neclintit, mute, cu aripile încordate
apoi, în tăcere, ne avântăm în imensitatea
nopții oamenilor. Dar ne întoarcem în zori
ca niște străini, înveșmântați în smoala și bruma
primei dimineți a pământului
și în prospețimea noastră purificată păzim
pentru omenire ceva ce aparține visului creației.

Păsărea și artistul
(după Saint-John Perse)

Cel mai cavaleresc dintre toți vânătorii și pescarii
care frecventează cerul, mă năpustesc asupra prăzii
de la mare înălțime, trecând într-o fracțiune de secundă
de la vederea la distanță la cercetare amănunțită.
Mușchi delicați controlează, în felul ăsta și în alt fel,
curva cristalină a pupilelor mele.
Întins ca sculptura Nike din Samothrace, mă consum
în forța absolută a coborârii mele,
amestecând într-o singură flacără și vela și sabia.
Apoi, numai suflet și suflet rănit, mă arunc,
tremurând ca un cuțit, să mă unesc cu premiul meu.

Sunt fulgerul artistului, prădător
și pradă, pătrunzător, direct, apoi îndeplinindu-mi scopul
cu o mișcare laterală, sau, chiar mai bine, circulară.
Și așa îmi desfășor căutarea lungă, hotărâtă.
Recompensa mea? Între mine și musafirul meu e pace.
Acesta este secretul împărtășit al păsării și artistului!
Întrerupt în zbor, sunt azvârlit în jos
pe placa litografului, să trăiesc
într-un ciclu mutant: metamorfoză,
schimbări de tonalitate, o serie de forme de păsări
care duc la revelația desăvârșită.

În sfârșit va fi dezvăluit,
claritatea unui mister adânc –
un sine ascuns sub atâtea altele.

O domnie îndelungată

Regele Păsărilor

e mort.

Penele sale au fost rearanjate,

netezite, iar aripile îndoite.

Pare aproape ca nou –

plinuț, ca o pasăre împăiată

cu luciu de satin.

Suntem cocoțați în părți,

pe cutia sa de lemn, privind,

îngroziți să nu cădem

sau să nu ne atingem de el

pană lângă pană.

E purpuriu și auriu –

zăcând într-o stare impresionantă.

Este un non-el

atât de înspăimântător,

care în bâzâie și-l înconjoară

și se umflă, aproape umplând

ceea ce cândva a fost regatul său.

Pe jumătate încrezător, neîmpovărat

de dificila, demonstrativa

domnie, solitari și pe perechi

noi patrolăm prin pădure.

Acum suntem o republică.

Pene de sânge

Pupilele ochilor voștri: exteriorul interiorul
cercurile perfecte ale visului

La miezul zilei lumina
v-a auzit toate penele mai puțin una

Pasăre albastră / neagră și elegantă
cu umbre mai mari decât ești tu

Păsărea adusă aici de furtună
niciodată pe deplin acasă

Penele noastre s-au tocit și-au fost lovite
v-ați înșelat noi toți ne-am înșelat

Eul tău sever eul tău generos
unul întorcându-i spatele altuia

Eram atât de mici înghesuindu-ne
lângă marginea cuibului

Am stat cu tine pe o crenguță îndepărtată
frunzele au tremurat

Am învățat să zburăm în liniște și să așteptăm
până norii colosali de furtună au trecut

Sub aripile noastre de sânge
nimic nu se potolește vreodată

Am depozitat la pieptul nostru blând o furie
pe care numai intemperiiile au înțeles-o

Cumva soarele tot a ieșit la iveală
limpede și răspicat și sori mai mici la fel

Indiferent de vreme am făcut ce am putut
ne-am mulțumit cu schimbarea direcției

(Penele de sânge sunt pene noi care încep să crească.)

Pasăre neagră

Acum că tu și aproape toți
prieteni tăi ați plecat
voi spune că niciunul dintre voi
nu era complet negru, ci pestriț,
brăzdat, vărgat –
diferit în diferite zile.

Erai un părinte
cu puful de sub aripi cu model
și o singură pană portocalie
ca o mică flacăra
care arde neîncetat
așa că încă pot

să te disting – pasăre neagră
pe fundal negru.

61

Copacul

Era un copac altoit -

jumătate mango
jumătate stejar.

Tu erai cocoțată
undeva în mijloc

deși în ultimele luni
preferaseși mangoul.

Ți-a luat mult până ai căzut,
te-ai ținut și te-ai tot ținut încleștat de creangă.

Trebuie că ai aterizat cu o bufnitură.
Probabil ai și auzit-o.

Plecare tristă - sau ușurarea sosirii.

Ziua când ai picat
din copac ca un fruct.

62

Oglinda

(după Jules Supervielle)

Dă-i o oglindă la jumătatea drumului,
va vedea viața în ea, scurgându-i-se printre degete,
o stea pâlpâitoare ca o inimă neregulată
care uneori bate prea repede, sau prea slab.

Când păsările ei preferate zboară în apropiere
le va privi fără să le recunoască
și cuprinsă de spaimă, va încerca să îi deslușească chipul –
oglanda va amuți, tăcută pentru totdeauna.

Mai puțin, mult mai puțin

Nu a zis aproape nimic
două vorbe –
sau ai putea să spui chiar una

ultimul lucru
pe care l-a zis
a fost pa-pa

penele de zbor
cu vene și semănând cu părul
cu fulgi ramificați

de sunet
pa-pa-ul a capturat
o răsufare

cele două cuvinte unite
au fost purtate de unde
pe un lac calm

care zăcea acolo
cu un singur scop –
să primească ultimele cuvinte

și să le permită
să plutească pe suprafața lui
departe și tot mai departe

pe lacul gândurilor
și al calmului
înconjurat de munți

simpla sintagmă

s-a avântat
spre cel mai înalt vârf

unde avea să fie înfipt
așa cum un steag
va ajunge să fie consacrat

fiecare cuvânt identic echilibrat
cu grijă pe ambele părți
ale contopirii invizibile -

ca gângureala
a pus accentul la fel
pe fiecare cuvânt

fața lui a fost îngrijorată
și ciocul lui de pasăre
foarte proeminent

niodată n-au existat
două cuvinte unite
cu atâta spațiu între ele

împachetează-mi grijile și suferințele
luminează lumina
voi ajunge târziu diseară

mierlă pa-pa

pa

*Translation
Café*

Nr 205

Poeme de **Moniza Alvi**
Traduse în limba română de
Anda Roberta Anton,
absolventă MTTL

65

Moniza Alvi

Interviu de Anda Roberta Anton

Roberta Anton: Your first collection, *The Country at My Shoulder*, describes your migrant experiences, your dual culture. Identity is a common and logical theme for diasporic poets. Do you think that writing about identity has helped you understand who you are?

Moniza Alvi: Yes, I think so. As a child growing up in a town which didn't seem very multicultural, I felt that I just wanted to imagine myself as 'the same as everyone else'. But as an adult poetry reading and writing poetry gave me away to explore and 'own' my identity.

Roberta Anton: You were only a child when you moved to Hertfordshire. Did you have a lot of memories about your life in Pakistan? Was it difficult to write about them? Given that you were so young when this change took place, were you actually writing about your own memories or were they borrowed memories?

Moniza Alvi: I didn't have actual memories, just borrowed memories, lots of family stories, photographs... I like to think that perhaps there were memories in my body!

Roberta Anton: Prima colecție publicată, *Țara la umărul meu*, descrie experiența dumneavoastră ca imigrant, cultura ta duală. Identitatea este o temă logică și comună pentru poeții din diaspora. Credeți că abordând teme precum identitatea v-a ajutat să înțelegeți cine sunteți?

Moniza Alvi: Cred că da. Petrecându-mi copilăria într-un orașel nu prea multicultural, simțeam că voiam să fiu „la fel ca ceilalți”. Mai târziu, când am devenit adult, poeziile, fie că le citeam, fie că le scriam, m-au stimulat să explorez și să îmi accept identitatea.

Roberta Anton: Când v-ați mutat în Hertfordshire erați numai un copil. Aveați multe amintiri din Pakistan? V-a fost greu să scrieți despre ele? Având în vedere că erați atât de mică când a avut loc schimbarea aceasta, credeți că ați scris despre amintirile dumneavoastră reale, sau erau niște amintiri „împrumutate”?

Moniza Alvi: Nu aveam amintiri concrete, ci unele împrumutate, multe povești de familie, fotografii... Îmi place să cred că amintirile erau în trupul meu!

Roberta Anton: It is said that big moments in our lives change us. Did your poetry also change after you got married and had a child? In what way?

Moniza Alvi: I think my poems became more life-embracing after I had a child. It was an opening up of feeling.

Roberta Anton: You have dedicated a volume to birds. Why? Could you explain what they mean to you?

Moniza Alvi: Nine years ago we moved from London to rural Norfolk and I became very aware of all the birds, especially those who visited our large garden, and I am very aware that we share the earth with them.

Roberta Anton: In 1992 you co-wrote a volume with Peter Daniels. How does writing in collaboration with another poet work? Was it easier / harder than writing on your own?

Moniza Alvi: Actually it wasn't a collaboration, we only shared the pamphlet publication because we were joint winners of a prize. I have collaborated with a Russian friend Veronika Krasnova on translations of

Roberta Anton: Se spune că momentele importante din viața noastră ne schimbă. Poeziile tale s-au schimbat și ele după ce te-ai căsătorit și ai avut un copil? Dacă da, cum?

Moniza Alvi: Cred că am început să apreciez viața mai mult în poeziile mele după ce am avut un copil. A fost ca o destăinuire de sentimente.

Roberta Anton: Ați dedicat un volum întregi păsărilor. De ce? Puteți explica ce înseamnă pentru dumneavoastră?

Moniza Alvi: Acum nouă ani ne-am mutat din Londra în satul Norfolk și am devenit conștientă de păsări, în special de acelea care făceau vizite dese în grădina noastră și sunt conștientă că împărțim pământul cu ele.

Roberta Anton: În 1992 ați scris un volum împreună cu Peter Daniels. Ce înseamnă să scrii în colaborare cu un alt poet? Este mai simplu / mai dificil decât să scrii pe cont propriu?

Moniza Alvi: Nu a fost o colaborare propriu-zisă, pus și simplu am împărțit publicația pentru că am câștigat amândoi același premiu. Am colaborat cu o prietenă din Rusia, Veronika Krasnova, pentru traducerea poeziilor

the Russian poet Marina Tsvetaeva, published as *Bitter Berries* New Walk Editions, 2018. I very much enjoyed this joint project.

Roberta Anton: Have you ever tried another avenue for your creativity? Why have you chosen poetry, as opposed to painting?

Moniza Alvi: I have tried painting/artwork but I feel that through writing I'm able to achieve more in a technical sense.

Roberta Anton: A few of your poems are inspired by paintings. *Mermaid* is one of them, with a strong emotional impact, just like the painting. How did you approach writing about this? Was it a purely artistic intention or also an attempt to make the voice of many women heard?

Moniza Alvi: The painting was chosen for the cover by my editor at Bloodaxe Books and I found it very disturbing as well as beautiful. I had a need to try to assimilate it via writing. I thought it a very apt and terrifying image to convey rape.

Roberta Anton: One of your poems, *The Other Family*, is dedicated to Jackie

Marinei Țvetaeva, publicate în *Bitter Berries* la New York Editions în 2018. Mi-a făcut plăcere să lucrez cu cineva la acest proiect.

Roberta Anton: V-ați încercat vreodată creativitatea în alt domeniu? De ce ați ales poezia, și nu pictura?

Moniza Alvi: Am încercat pictura / desenatul, dar simt că prin scris sunt capabilă să obțin mai mult, tehnic vorbind.

Roberta Anton: Câteva dintre poeziile dumneavoastră sunt inspirate de tablouri. *Sirena* este una dintre ele, cu un impact emoțional puternic, la fel cum este și pictura originală. Cum ați abordat scrierea acestei poezii? A fost o intenție pur artistică sau și o încercare de a face auzită vocea atâtor femei?

Moniza Alvi: Editorul meu de la Bloodaxe a ales această pictură, iar mie mi s-a părut foarte tulburător, dar și foarte frumos. Pur și simplu trebuia să încerc să-l asimilez în scris. Să redai violul mi s-a părut o imagine îngrozitoare care necesită multă abilitate.

Roberta Anton: Una dintre poeziile dumneavoastră, *Cealaltă familie*, este

Wills. The poem suggests she was someone from your childhood whom you related to. Was this experience real? How did it make you feel?

Moniza Alvi: Jackie Wills is a poet friend whose children are part African and she has always understood my explorations of my identity for which I am grateful. The experience in the poem was certainly real. I did, as a child, feel it was a problem being so English in a way, but having a name that seemed to declare me as 'foreign'.

Roberta Anton: When did you decide you wanted to be a poet? Or was it more like a calling and you have always known you were going to do this?

Moniza Alvi: I became very attracted to poetry as a child, first through nursery rhymes and then at school where we were lucky enough to be introduced to a wide range of poetry. Some of the very lucid and outwardly simple poems, such as the Chinese poems we read in translation, made me feel that I could 'have a go' at writing poetry.

dedicate lui Jackie Wills. Din poezie reiese că a fost cineva din copilăria dumneavoastră cu care vă asemănați. Întâmplarea aceasta a fost reală? Cum v-a făcut să vă simțiți?

Moniza Alvi: Jackie Wills este o prietenă poetă ai cărei copii sunt pe jumătate africani, iar ea a înțeles întotdeauna explorările pe care le făceam pe tărâmul identității mele, lucru pentru care îi sunt recunoscătoare. Trăirile din poezie sunt cu adevărat reale. Pe când eram copil mi se părea bizar că într-un fel eram atât de „englezoaică”, dar aveam un nume care mă eticheta drept „străină”.

Roberta Anton: Când v-ți decisi că vrei să deveniți poetă? Sau a fost mai degrabă o chemare și ați știut dintotdeauna?

Moniza Alvi: Am devenit foarte atrasă de poezie când eram copil, mai întâi datorită cântecelor pentru copii, apoi la școală unde am avut norocul de a fi învățați multe tipuri de poezie. Unele poezii aparent simple, foarte lucide, precum poeziile chinezești, erau citite ca traduceri, ceea ce m-a făcut să cred că merită să încerc să scriu poezie.

Roberta Anton: Do you think poetry has a purpose? Does yours have?

Moniza Alvi: I think a good poem returns the world and language to us in a new, more alive way. I like to try and catch what might be on the edge of my mind, or seem to come from nowhere.

Roberta Anton: Some of the poems are inspired by poems belonging to Jules Supervielle and Saint-John Perse. Why did you choose them as inspiration? Who else inspires you?

Moniza Alvi: These are very different French poets but I find in the poems of both a very strong element of enchantment and life force. I can be inspired by anything around me, but I'm very often inspired by the language of other poets. The first poet I fell in love with was Edward Thomas. Currently I'm researching into the poetry of Stevie Smith who I consider one Britain's finest poets ever.

Roberta Anton: How are your poems born? With a memory, a feeling, an image, an idea? Then how do your poems develop? Are there stages that you always follow?

Roberta Anton: Credeți că poezia are un scop? A dumneavoastră are?

Moniza Alvi: Cred că o poezie bună întoarce lumea și limbajul într-un nou mod, plin de viață. Îmi place să încerc să prind ce se ascunde într-un colțișor al minții, sau ceea ce pare să vină de nicăieri.

Roberta Anton: Unele poezii sunt inspirate de poeziile scrise de Jules Supervielle sau Saint-John Perse. De ce i-ați ales tocmai pe ei drept inspirație? Cine altcineva vă mai inspiră?

Moniza Alvi: Acești poeți francezi sunt foarte diferiți, dar în poeziile amândurora găsesc un foarte puternic element de încântare și forță de viață. Mă poate inspira orice din jurul meu, dar de cele mai multe ori mă inspiră limbajul altor poeți. Primul poet de care m-am îndrăgostit a fost Edward Thomas. Momentan studiez poeziile lui Stevie Smith, pe care o consider unul dintre cei mai iscusiți poeți britanici.

Roberta Anton: Cum iau naștere poeziile dumneavoastră? Dintr-o amintire, un sentiment, o imagine, o idee? Apoi cum se dezvoltă poeziile? Sunt etape pe care le urmați de fiecare dată?

Moniza Alvi: Often a feeling, sometimes an image, sometimes a story, and sometimes an idea, although ideas and stories don't make poems by themselves. A feeling may be a better guide. Something happens where words and raw material converge. It's not easy to pinpoint how it happens, I'm just grateful if it does. I don't really have a method. I'm always trying to find new ways of approach. Currently I'm writing a book-length series and writing the poems for it in groups, so that they move forward as 'a cohort'. Sometimes I have to write a few poems that don't work, before something comes more easily. I do find art exhibitions inspirational and jot down lots of notes, although I rarely use them directly in a poem.

Roberta Anton: I have heard that some poets have moments when they are overcome with inspiration and they have to write everything at once and out of nowhere. Did this ever happen to you? And what do you think about the opposite condition – writer's block?

Moniza Alvi: That sort of inspiration does happen sometimes and that's often how the best poems arrive. In this case the poem usually needs some work after that first draft, but the work

Moniza Alvi: Adesea de la un sentiment, uneori o imagine, alteori o poveste, și câteodată de la o idee, desi ideile și poveștile nu duc ele singure la o poezie. Un sentiment este un ghid mai bun. Ceva se întâmplă când cuvintele și materia primă se unesc. Nu e simplu să descrii cum, mă bucur pur și simplu că se întâmplă. Mereu încerc să găsesc noi metode de abordare. Momentan scriu o serie de dimensiunea unei cărți și scriu poeziile în grupe, ca să avanseze ca "o cohortă". Uneori mai trebuie să scriu și poezii care nu prea merg, înainte ca ceva să se închege mai ușor. Mă inspiră expozițiile de artă, unde stau și notez multe lucruri, desi rareori le folosesc exact așa în poezii.

Roberta Anton: Am auzit că unii poeți au momente când sunt copleșiți de inspirație și trebuie să scrie totul deodată și fără oprire. Vi s-a întâmplat vreodată? Ce părere aveți despre situația opusă – blocajul scriitoricesc?

Moniza Alvi: Inspirația aceasta vine câteodată și așa iau naștere cele mai bune poezii. În aceste cazuri, poeziile trebuie prelucrate după ce sunt scrise la prima mână, dar este o muncă plăcută!

will mainly be enjoyable! Writer's block does happen, sometimes when I feel tired after writing a poetry collection, or I can't find an approach, can't find language to put to feelings.

Roberta Anton: Please name three poems you are most proud of having written, the ones that you personally cannot forget.

Moniza Alvi: Proud isn't quite the right word, perhaps, as the best poems seem to have, to a large extent, written themselves, so I feel lucky, or thankful, rather than proud. But if people say that a poem of mine means a lot to them, then I can feel happiness and pride about this, that a poem has 'made a difference'! This has happened with, for instance, 'I would like to be a dot in a painting by Miro', 'Presents from My Aunts in Pakistan' and 'Mermaid'. A poem that means a lot to me personally because it arrived easily musical and touches on my feelings of loss of the country of my birth is 'An Unknown Girl'.

Blocajul scriitoricesc se întâmplă, uneori când sunt obosită după ce scriu o colecție de poezii, sau nu pot găsi abordarea potrivită, sau nu pot găsi limbajul care să descrie emoțiile.

Roberta Anton: Numiți, vă rog, trei poezii pe care sunteți mândră că le-ați scris, cele pe care nu le puteți uita vreodată.

Moniza Alvi: „Mândră” nu e chiar un cuvânt potrivit, întrucât cele mai bune poezii par, până la un anumit punct, să se fi scris singure, așadar mă simt mai degrabă norocoasă sau recunoscătoare decât mândră. Dar dacă oamenii spun că vreo poezie de-ale mele înseamnă ceva pentru ei, atunci simt fericire și mândrie că o poezie scrisă de mine a contat pentru cineva! Astfel mi s-a întâmplat cu „Mi-ar plăcea să fiu un punct într-un tablou de Miro”, „Cadouri de la mătușile mele din Pakistan” și „Sirena”. O poezie care înseamnă mult pentru mine personal pentru că este muzicală și m-a mișcat, dându-mi sentimentul de dor de țara natală este „O necunoscută”.